

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1772/2021
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Станковић и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Р. Пашајлић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3359/20 од 29.01.2021. године, у седници већа одржаној 13.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3359/20 од 29.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3359/20 од 29.01.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3565/19 од 21.07.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и поништено, као незаконито, решење туженог бр. .. од 13.04.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад, те да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу до 223.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Ревизијом туженог указује се на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија, сходно члану 407. став 1. ЗПП, не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дипломирани ... са положеним ... испитом и у радном односу код туженог је од 1982. године. Анексом 3. уговора о раду од 29.09.2011. године, распоређен је на послове ..., Одељења за ..., Службе филијале за Град Београд II почев од 01.11.2011. године. Анекс од 29.09.2011. године поништен је правоснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 1356/18 од 18.07.2018. године. Према разлозима пресуде, Служба филијале за Град Београд II, формирана је Правилником о организацији РФ ПИО („Службени гласник РС“ бр. 29/08), у циљу ефикасног пословања, тако што су послови разврстани по територијалном принципу, а запослени су анексима распоређени за пружање услуга грађанима на посебним подручјима, за општину Звездара, Палилула, Вождовац и Гроцка. Међутим, то се није остварило јер су сви запослени у Филијали Београд као и пре фирмирања службе, у јединственом систему, наставили да обављају послове за све осигуранике, са подручја свих општина. Због тога запослени у Одсеку за ..., па и тужилац који је ..., нису радили у складу са својим анексима уговора о раду, тако да је је тужилац долазио на посао, али није обављао рад, јер служба у којој је распоређен анексом није формирана.

Решењем туженог од 30.08.2019. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду у вези члана 3. став 1. тачка 16. и 17. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених од 27.05.2008. године – због непоштовања радне дисциплине, која се састоји у неоправданом изостајању са рада најмање два радна дана у току три месеца и неоправданом одлажењу са радног места у току радног времена најмање три радна дана у току три месеца, као и одбијању да обавља послове и налоге директора туженог. Решење садржи навод да је тужилац у периоду од 14.11.2016. године до 23.11.2016. године десет пута одсуствовао са посла у току целог радног времена, да је три дана у новембру 2016. године неоправдано одлазио са радног места, остајући на радном месту у те дане од 10 до 60 минута, и да у истом периоду није вршио електронско евидентирање присутности на раду, сходно одлуци туженог. Радње непоштовања радне дисциплине утврђене су из обавештења начелника одељења у Служби за Град Београд II од 10.11.2016. године и 24.11.2016. године, те службених белешки радника обезбеђења. Такође, тужиоцу је стављено на терет да је одбио да извршава послове утврђено уговором о раду и након што му је директор службе 01.11.2016. године, указао на обавезу извршавања тих послова. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужилац је упозорен о постојању разлога за отказ, на које се изјаснио.

Током поступка је утврђено да је у новембру 2016. године тужилац редовно долазио на радно место, да је електронски евидентирао своје присуство и да од премештаја на радно место ..., Анексом уговора о раду од 29.09.2011. године, није добијао радне налоге. Тужиоцу је исплаћена зарада у новембару 2016. године за ефективни рад 168 сати, а према евиденцији присутности на раду за месец новембар, за тужиоца је утврђено да постоји мањак времена од 10 минута на нивоу месеца, као и да је 01.11.2016. године провео на раду шест сати и 31 минут, а да је посао раније напустио из приватних разлога. Такође, тужени није обезбедио тужиоцу обављање послова утврђених Анексом уговора о раду, јер Служба филијале за Град Београд II за

територију општине Звездара, Палилула, Вождовац и Гроцка, никада није формирана, као ни других одговарајућих послова.

Код тако утврђеног чињенчног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили, као незаконито, решење туженог о отказу уговора о раду и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, ако неоправдано одбије да обавља послове извршава налоге послодавца у складу са законом, док је тачком 8. истог члана прописано да послодавац може та откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину порписану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Чланом 3. став 1. тачка 16. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених код тужених од 27.05.2008. године прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако неоправдано изостаје са радног места најмање два радна дана у току три месеца и ако неоправдано одлази са радног места у току времена најмање три радна дана у року три месеца, док је тачком 17. наведеног Правилника прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због непоштовања радне дисциплине која се састоји у неевидентирању изласка из пословне зграде картицом за електронско евидентирање, најмање два пута у току три месеца, и поред упозорења о обавезном евидентирању, сходно одлуци туженог о електронском евидентирању.

Правилан је закључак нижестепених судова да није постојао оправдани разлог из члана 179. став 3. тач 1. и 8. Закона о раду, за отказ уговора о раду, будући да се радња и понашање тужиоца, које му је тужени ставио на терет као разлог за престанак радног односа, не могу подвести под повреде радне дисциплине. Наиме, утврђени мањак радног времена и одлазак тужиоца са радног места 01.01.2016. године, не оправдавају закључак туженог да је тужилац учинио радње непоштовања радне дисциплине утврђене актом послодавца у смислу чл. 3. тач.16. и 17. наведеног Правилника туженог. Тужиоцу се не може ставити на терет ни да је, без оправданог разлога, одбијао радне налоге у ситуацији када служба у коју је распоређен незаконитим анексом уговора о раду од 29.09.2011. године, никада није формирана, а у дужем временском периоду није био распоређен на друго одговарајуће радно место, нити су му од стране послодавца дати налози за обављање других, одговарајућих послова. Сходно наведеном, правилна је оцена нижестепених судова да оспорено решење није донето због непоштовања радне дисциплине, већ у циљу избегавања реинтеграције тужиоца на послове са којих је незаконито распоређен наведеним Анексом од 29.09.2011. године, по окончању спора за оцену његове законитости, које су странке водиле у време доношења оспореног решења о отказу уговора о раду.

Како је последица поништаја оспореног решења о отказу уговора о раду реинтеграција запосленог, правилно су судови обавезали туженог да тужиоца врати на рад и призна му сва права на раду и по основу рада у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Суд је ценио ревизијске наводе, али налази да нису од значаја за доношење другачије одлуке у овој правној ствари, с обзиром да ревидент указује на погрешно и

непотпуно утврђено чињенично стање, што сходно члану 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, сходно члану 154. став 1. ЗПП, јер нису били потребни ради вођења парнице и одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић